

**FONDUL DE CONSTRUCTIE AL BISERICII (FCB) – STRATEGIE DE
CONSOLIDARE/CRESTERE (PLAN MISTIC DE AFACERI)**

**PROIECT DE PROPUNERE pentru Consiliul Parohial
Dragos**

Fondul de constructie al bisericii nu reprezinta decat dorinta de a avea un loc propriu in care sa ne desfasuram activitatea spirituala, un loc care sa contribuie prin natura lui la formarea noastra ca oameni. Ceea ce poate sa ne aduca acest locas de cult este cadrul ce ne induce starea de rugaciune, confortul de a ne simti acasa si autonomia in ceea ce priveste programul tuturor activitatilor prezente sau viitoare.

Daca privim cu atentie scopurile fiecari membru al bisericii, fondul de constructie ce implica crearea unui spatiu asa cum l-am definit mai sus, vom vedea ca ne aflam pe un drum secundar.

Biserica privita ca si comunitate de persoane implica un fond de constructie mistic al fiecaruia si a tuturor impreuna. Cred ca trebuie urmarit tocmai acest fond de constructie, pe care eu l-as numi mistic, iar celalalt fond de constructie ii va urma. Mai intai trebuie sa avem o comunitate ce se va gasi in fiecare membru, iar atunci vom putea sa ne gandim si la un anumit confort, pentru ca un lacas propriu de cult nu este la urma urmei decat un confort.

Si pentru ca nu am facut niciodata un plan mistic de afaceri, as incerca sa ma situez pe mine cel putin la varsta spirituala in care cautarea lui Dumnezeu se poate face oriunde, atunci cand uitandu-ma in jur, incep sa pun intrebari si nu am pretentia sa ma asez in genunchi intr-o biserica frumoasa, ci o fac acolo unde pot, incercand sa suplinesc ambianta prin dorinta de cunoastere.

Facand abstractie de loc si multumind in acelasi timp pentru acesta, m-as adanci in studiu, mai intai pentru a intelege o parte teoretica a ceea ce vreau sa fac, mai apoi ramanandu-mi sa pun in practica aceste invataturi. Marele avantaj pe care-l am este faptul ca am un preot si un diacon carora pot sa le cer ajutorul. Si cum ei nu sunt decat oamenii cei mai dedicati cunoasterii si experierii misticii, am sa incerc sa le ascult sfaturile, sa-i intreb acolo unde nu inteleg, sa le cer sa se roage pentru mine, ca unii care au practica rugaciunii, sa ma ridice impreuna cu ei acolo unde eu nu pot ajunge singur deocamdata. In mare parte, doar cu ajutorul lor sau printr-o revelatie directa a lui Dumnezeu pot ajunge sa-mi mentin promisiunile de a ma schimba. Dar mai exista o mica parte pe care nu pot s-o neglijez, si aceea este vointa mea.

Prin urmare, imi voi stabili un plan de constructie personala, plan ce va avea ca scop cladirea unei persoane asa cum trebuie sa fie din punct de vedere al crestinismului, pentru a traii fericit atat acum, cat si in vaita viitoare. Fericirea trebuie sa fie scopul ultim, o fericire a mea care nu poate fi despartita de fericirea celuilalt de langa mine. Acesta fiind scopul final, sa vedem ce pot trece in plan, pentru a ajunge acolo.

Prima treapta ar fi de a ma deprinde cu **virtutile crestine**. Pot intelege de aici ca am de a face cu anumite standarde pe care trebuie sa le implinesc pentru a putea avea un control al uneltelor pe care le voi folosi mai apoi la cladirea mea. Acum vad ca pentru a construi, mai intai trebuie sa-mi stabilesc terenul si sa-l pregatesc minutios, pentru a putea lucra in liniste si a nu fi incurcat in lucrul meu.

Ce ar putea sa ma incurce in lucrul meu? Este o intrebare fireasca. La urma urmei nu sunt decat eu, iar ce-mi propun inseamna ca vreau sa fac, si voi face negresit. Incercand insa sa fac ceva ce implica un efort, vad ca o parte din mine ma opresti, gasesc alte ratiuni, fara sa vreau imi aduc aminte de alte lucruri sau planuri si constat, in final, ca fac opusul la ce mi-am propus si eram sigur ca voi face. Mai precis, vad ca mananc prea mult cand eu imi propusesem sa fiu cumpatat, iar in plus vad ca-mi si place acest lucru. Daca nu am ceea ce-mi place observ ca-mi este deja frica, punandu-mi intrebarea daca voi mai avea acel ceva sau nu, iar pentru ca nu stiu, imi fac griji si in final, pentru ca nu am raspunsuri, ma intristezi. Ajuns aici imi dau seama ca sunt trist si nu vesel. Eu mi-am propus un plan de constructie al fericirii mele si cand colo vad ca am ajuns sa fiu trist. Daca sunt sincer cu mine, pot vedea ca am ajuns aici pentru ca am o minte slaba ce se bazeaza numai pe o perceptie senzoriala ce-mi alege doar placerea, fara a distinge nuantele ei.

Im... Se pare ca nu-i asa simplu sa ma apuc de treaba. Nici nu mi-am gasit locul unde sa construiesc si deja au aparut problemele. Dar mi-am propus, asa ca o voi face! Ca instrument vad ca am mintea cu care trebuie sa stapanesc pofta ca potentia a tuturor dorintelor si potentia irascibila, mai precis impulsivitatea...

Zilele trec si cum incep sa ma ma obisnuiesc cu gandul ca este mult de munca si ca totul trebuie inceput cu calm, bine ordonat si urmat ca un adevarat plan, trec la urmatoarea etapa.

Terenul pe care vreau sa construiesc stiu cum se numeste, dar nu stiu unde se afla. Stiu ca baza trebuie sa fie **credinta**, dar ce este ea, de unde incepe si unde se termina, cum se manifesta, ce grade are, asta nu stiu sigur. Dar, daca vreau sa construiesc, inseamna ca o parte din aceasta credinta se afla si in mine, atunci trebuie sa vad ce imi lipseste din ea si cum pot s-o capat. Incep sa vad in ceea ce cred. Mai intai cred in Dumnezeu, in Sfanta Treime, in nemurirea sufletului... Simt fara sa vreau ca incepe sa mi se faca frica. Daca este adevarat ce se spune? Daca tot ce am facut rau pana acum nu mai poate fi reparat, daca va trebui sa raspund pentru tot ce am facut?

Imi revin si-mi spun ca tocmai pentru asta vreau sa ma construiesc si daca nu am facut-o pana acum, o voi face de acum inainte. Si de aceea trebuie sa vad daca sunt capabil sa manuiesc macar cateva unelte, asa ca incep sa-mi experimentez si odata cu aceasta sa-mi intaresc vointa prin a-mi refuza lucruri care-mi sunt inutile si care imi iau timp si energie. De la primii pasi imi dau seama ca nu este usor, dar stiu ca trebuie sa indur multe, sa am rabdare si sa suport multe pentru a ajunge mai apoi sa sper.

Ma gandesc de pe acum cum va fi cand voi fi liber si voi putea face ceea ce imi propun, cand nu o sa mai trebuiasca sa ma lupt cu mine insumi. Voi putea privi in interiorul meu si voi distinge mecanismele mintii mele, voi putea lucra cu gandurile care se formeaza atat cu ajutorul meu cat si independent fata de mine, voi putea tria gandurile rele si le voi uita inainte ca acestea sa poata sa ma influenteze... Ma voi ruga neincetat... Nu pot sa nu visez cu ochii deschisi... Doar atunci voi putea sa iubesc cu adevarat, sa dau totul fara a cere nimic inapoi si sa ma bucur sincer de tot ceea ce mi se ofera.

Ma uit in jur sa vad daca nu este cineva sa ma observe cum zambesc. Nu pot sa ma abtin si continui. Ma gandesc ca ajuns aici deja am ridicat ceva din constructia mea la care ma gandesc in fiecare zi. Ce va urma va fi cu atat mai fascinant. Stiu ca etajele superioare ale constructiei mele vor fi facute din **contemplatie**. Mai exact, ajuns acolo voi incepe, cu ajutorul Harului, sa vad **ratiunile lucrurilor** si ale fapturilor. Voi incepe sa

descopar in tot ceea ce vad in jurul meu **ratiunile divine**, ceea ce imi da orice lucru, ceea ce-i dau eu la randul meu... Si mai tarziu, totul ma va conduce la o intelegere a creatiei in intregul ei. Cum ma voi purta atunci, cum voi reactiona? Nici macar nu pot sa-mi inchipui, dar stiu ca voi aprecia altfel tot ce voi vedea sau voi pipai, il voi vedea pe Dumnezeu in tot si-i voi multumi continuu pentru ceea ce mi-a dat sa traiesc.

Cat despre urmatoarele etaje... se pierde in nori de bucurie. Sa-L iubesti pe Dumnezeu si sa te simti iubit de El?! Cred ca trebuie sa ramai impietrit in fericire... Sa mai vorbești apoi, sa te mai cobori de pe acoperis? Chiar daca este greu, trebuie facut si acest lucru, trebuie sa cobor si sa le spun si celorlalti cum este acolo sus.

Gata! Pauza s-a terminat, treci la treaba, imi spun si ma ridic din pozitia in care incercasem sa ma rog, simtindu-ma putin stanjenit de faptul ca avea ochii umeziti doar imaginandu-mi unde pot ajunge. Pana acolo este mult de munca! Unde ramasesem? A, da! Fondul de constructie!

Vad ca m-am luat cu vorba si am uitat tocmai de planul mistic de afaceri. Acum, cred ca este simplu. Daca vom lucra fiecare cu noi insine si ne vom ajuta reciproc in incercarile noastre, daca Liturgia va deveni oportunitatea de a ne ruga impreuna, simtind bucuria de a da un ajutor si ade a primi ajutorul celorlalti, cand toti vom deveni solidari pentru o cauza comuna, daca vom urma rugaciunea preotilor pentru a trece impreuna cu ei in contemplare, atunci ceva se va intapla pentru ca vom aduce Harul acolo unde vom fi impreuna. Atunci vom predica mai bine, vom stii sa ascultam altfel, vom stii sa dezbatem si sa adancim din problemele spirituale care apar. Si atunci poate induplecat de felul nostru de a fi, Dumnezeu se va implica in planul nostru de afaceri si va face sa planga o icoana sau sa se aprinda lumanarile singure de Pasti... Cine stie?

Poate ca asta ar trebui sa fie planul nostru comun de afaceri, sa facem o icoana sa planga. Atunci nu vom mai avea nevoie de publicitate agresiva si nici de promovari de imagine si vrand sau nu, va trebui sa avem un locas al nostru pentru a-i putea primii pe toti ce vor dori sa ne cunoasca pe noi si in acelasi timp pe Dumnezeu, finantatorul nostru principal.